

מ"ת 6153/02/14 - מדינת ישראל נגד אחמד סרסור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 פברואר 2014

מ"ת 6153-02-14 מדינת ישראל נ' סרסור

בפני	כב' השופטת דלית ורד
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אחמד סרסור

החלטה

בפני בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום בו יוחסו לו העבירות כדלקמן:

נהיגה בשכרות, עבירה לפי סעיף 3)62 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**), בקשר עם סעיף 39(א) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה, בקשר עם תקנה 26(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 2)62 לפקודת התעבורה,

נהיגה במהירות מופרזת עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

על פי הנטען בכתב האישום, העובדות הינן כדלקמן:

ביום 23.2.14 סמוך לשעה 15:11, נהג המשיב רכב פרטי מספר 2936579 ברחוב משה דיין בתל אביב, דרך עירונית בה מותרת מהירות מרבית של 50 קמ"ש, מצפון לדרום, ונעצר על ידי שוטר לאחר שנמדד במכשיר הממל"ז מהירות של 103 קמ"ש (לאחר הפחתה כדין של 5 קמ"ש).

בעת שנעצר, נדף מפי המשיב ריח חזק של אלכוהול, התנדנד בעמידה. בוצעה בדיקת נשיפון בה התקבלה אינדיקציה לשכרות. בבדיקת נשיפה שנערכה בעקבות כך, נמצא אלכוהול בריכוז של 390 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף. מכאן נטען כי המשיב נהג כשהוא שיכור ותחת השפעת משקאות משכרים.

טיעוני הצדדים:

עמוד 1

בבקשה הודגשה חומרת העבירות המיוחסות למשיב, אשר נהג מהירות מופרזת של 103 קמ"ש בדרך עירונית בלב תל אביב, בה המהירות המרבית 50 קמ"ש, היינו, מהירות העולה על פי 2 מהמותר. זאת בשעת צהרים בה תנועה רבה, תוך שהוא שיכור, הן על פי ממצאי הבדיקה המדעית שנערכה לו והן כעולה מעמידתו המתנדנדת ומהריח החזק שעלה מפיו וכשלונו בבדיקת הנשיפון.

המשיב הינו נהג חדש, המחזיק ברישיון נהיגה אך מאוגוסט 2012, כך שהינו בעל ותק נהיגה קצר, הנעדר נסיון בנהיגה. בפרק זמן קצר זה הספיק לצבור לחובתו עבר תעבורתי הכולל 2 הרשעות.

בהינתן כי המשיב הינו נהג חדש, נמצא כי אחוז האלכוהול שנמצא בבדיקת הנשיפה, 390 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף, מהווה כמות אלכוהול הגבוהה פי למעלה מ-7 מהמותר על פי החוק.

המשיב קלע עצמו במודע לנהיגה במהירות מופרזת, עת שמיהר, על פי דבריו בחקירתו, לנחם קרוב משפחה, זאת לאחר ששתה אלכוהול. התנהלות המעידה על שיקול דעת קלוקל ונורמות של זלזול בחוק.

בנסיבות אלו קיים יסוד סביר לחשש כי בשחרורו ממעצר, יסכן המשיב את בטחון הציבור ומשתמשי הדרך. על כן עתרה המבקשת להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. אם וככל שבית המשפט יבחן חלופות מעצר, תעמוד המבקשת על מעצר בית מלא, מפקחים מתאימים, ותנאים נוספים.

ב"כ המשיב הסכים כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב, והודיע כי יסכים לפסילת רישיון נהיגת המשיב עד תום ההליכים, לתקופה של חצי שנה.

עם זאת, ב"כ המשיב חלק על קיומה של עילת מעצר ומסוכנות. לטענתו המסוכנות הנובעת מהמשיב כרוכה בנהיגה בלבד. אשר על כן, בהעדר כל עבר לעניין נהיגה בזמן פסילה, יש להסתפק בפסילת רישיון המשיב, בצירוף תנאים שיבטיחו את התייצבותו לתיק העיקרי, ואין להיזקק לתנאים נוספים שעניינם הגבלה על חירותו של המשיב.

לדברי ב"כ המשיב, אין להידרש לשאלת חלופת מעצר מקום בו קצין המשטרה כבר שחרר את המשיב למעצר בית, ובהינתן כי החקירה הסתיימה והוגש כתב אישום, אין סיבה להמשיך את הגבלת חירותו של המשיב.

אשר על כן עתר ב"כ המשיב להורות על ביטול מעצר הבית.

דין והכרעה.

1. בפסיקה נקבע תהליך בחינת בקשה למעצר עד תום ההליכים. נקבע כדברי כב' השופט עמית ב- **בשפ** 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל כי:

"בקשה למעצר עד תום ההליכים נבחנת בשלושה שלבים. בשלב הראשון, בוחן בית המשפט קיומן של ראיות לכאורה. בשלב השני, נבחנת קיומה של עילת מעצר. רק בהתקיים שני השלבים הראשונים, אנו מגיעים לשלב השלישי במסגרתו בוחן בית המשפט אם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעי שפגיעתו בחירות הנאשם פחותה, כמצוות סעיף 21(ב)(1) לחוק

עמוד 2

סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.."

2. כאמור לעיל, אין מחלוקת בין הצדדים על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום. המשיב הודה בפה מלא בהודעתו במשטרה בנהיגתו בשכרות, בהשיבו לשאלת החוקר האם שנה אלקוהול במילים: **"בטח. בדקתם ומצאתם אז אתה שואל אותי שתית אלקוהול"**, ובהמשך משנשאל מדוע אתה שנה אלקוהול ולאחר מכן נוהג, השיב: **"בגלל הבעיות שיש לי.."**. משנדרש להגיב על כמות האלקוהול שנמדדה בבדיקתו, אמר: **"מה אני אגיד לכם, זה היה טעות ושתייתי"**. המשיב לא התכחש גם לעבירת המהירות שיוחסה לו, משנשאל בחקירתו לתגובתו על כך שנמדד בנסיעה במהירות 103 קמ"ש מקום בו מותרת מהירות מרבית 50 קמ"ש, השיב: **"אני מיהרתי לנחם קרוב משפחה שנפטר. רציתי לראות אותו לפני שקוברים אותו"**.

3. עילת המעצר הנטענת לענייננו הינה המסוכנות לציבור. מסוכנות זו, בהתייחס לציבור משתמשי הדרך, עולה מעצם העבירות המיוחסות למשיב ומנסיבות ביצוען. מסוכנותה של כל אחת מהעבירות הנטענות רבה היא כשלעצמה. כך באשר לנהיגה במהירות מופרזת, העולה ביותר מ-50 קמ"ש על המהירות המרבית המותרת, זאת ברחוב בלב תל אביב בשעת אחר צהרים מוקדמת בה קיימת תנועה הומה של עוברי דרך, וכך באשר לנהיגה בשכרות מובהקת.

לא למותר לציין כי עבירה של נהיגה בשכרות, מגלמת בחובה סיכון רב לחיי אדם ולשלום הציבור. הנהיגה הינה מכלול פעולות התובעות מיומנות, ריכוז, תשומת לב ויכולת תגובה מיידית. מי שאינו מצוי במלוא חושיו עקב צריכת אלקוהול, לוקה קשות ביכולתו לנהוג בצורה בטוחה.

4. על אחת כמה וכמה עולה מסוכנותו של נהג שבנהיגתו חברו גם עבירת המהירות וגם עבירת השכרות. יצוין כי כמות האלקוהול שנמדדה בגוף המשיב, 390 מיקרוגרם אלקוהול בליטר אוויר נשוף, מעידה על שכרות שאיננה מועטה או גבולית בהתייחס לכל נהג. במקרה שלפניי, המשיב הינו נהג צעיר, יליד שנת 1994 ואף נהג חדש. אשר לגביו, בהתאם לסעיף 64ב(3) בפקודת התעבורה, כמות האלקוהול המרבית המותרת הינה 50 מיקרוגרם אלקוהול בליטר אוויר נשוף.

ב-הצעת החוק לתיקון פקודת התעבורה מספר 97 (ריכוז אלקוהול שונה לנהגים מסוימים בבדיקת שכרות), התש"ע-2010, נקבע כי תכליתו לקבוע כמות אלקוהול מותרת נמוכה יותר לנהגים הגורמים בנהיגתם סיכון גבוה יותר לציבור, ובהם, נהגים חדשים ונהגים שטרם מלאו להם 24 שנים, בדברי ההסבר להצעת החוק צוין כי:

"..מנתונים שהובאו בפני ועדת הכלכלה של הכנסת על ידי הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים, עולה כי לאלכוהול השפעה רבה יותר על צעירים, ובהשפעתו הם נוטים, יותר מנהגים אחרים, לנהוג במהירות מופרזת ולסכן את העוברים בדרך.."

תרחיש זה אכן התממש בדרך נהיגתו של המשיב שבפניי, ואך יד המזל הייתה כי מנהיגתו המסוכנת של המשיב לא נפגעו עוברי דרך.

5. השאלה הניצבת בפני היא האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב, באמצעי שפגיעתו בחירותו פחותה, כמצוות סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**).

6. כאמור, מסוכנותו של המשיב, עולה מאופן ונסיבות נהיגתו באירוע בגינו הוגש כתב האישום. אין למשיב עבר הכולל הרשעות בפלילים ועברו התעבורתי כולל שתי עבירות ברירת קנס בסך 250 ₪. אין בעברו כל עבירה של נהיגה בפסילה, או כל מעשה הכרוך בהפרת צו שיפוטי, ובעבירות שנזקפו לחובתו עובר לאירוע הנדון, אין כדי להעיד על אי יכולת מתן אמון בו. יחד עם זאת, נוכח ותק נהיגה כה קצר של כשנה וחצי, אין בהעדר הרשעות נוספות בתקופה קצרה זו כדי להעיד על כך שמדובר בנהג שומר חוק, ולהקיש מכך כי ניתן בו אמון. זאת ועוד, רישיון הנהיגה לנהג חדש ניתן לתקופה של שנתיים שהינה מעין תקופת ניסיון (ראה: **בגץ 6892/93 אנטא פוזנר נ' רשות הרישוי**). באירוע הנדון הפגין המשיב חוסר שיקול דעת, תוך הפרת האמון הבסיסי שניתן לנהג חדש בעת מתן רישיון הנהיגה.

בהינתן כך, אני סבורה כי האיזון הראוי בין האינטרס הציבורי, לחירות הפרט של המשיב. הינו פסילתו של המשיב עד להחלטה אחרת של בית המשפט, ובנוסף המצאת ערבויות כספיות, וכן ערבים שיחתמו על ערבויות מתאימות להבטחת אי נהיגתו בניגוד לפסילה שנקבעה.

אשר על כן אני מורה כלהלן: המשיב ישוחרר ממעצר הבית בו הוא נתון בכפוף לקיום התנאים הבאים:

1. אני פוסלת את המשיב מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה עד להחלטה אחרת של בית המשפט.
2. הפקדת סכום במזומן בסך של 5,000 שקלים. באם הופקד סכום כלשהו במסגרת ההליכים שלפני הגשת כתב האישום, הרי הוא ישמש גם להבטחת התחייבויות המשיב על פי החלטה זו, וינכה מהסך האמור.
3. המשיב יחתום על התחייבות בסך של 15,000 ₪ להבטחת התחייבויותיו על פי החלטה זו, לרבות עמידה בתנאי הפסילה שהוטלה כמפורט לעיל.
4. 2 ערבים, שיאושרו על ידי בית המשפט, יחתמו כל אחד על ערבות בסכום של 10,000 ₪, להבטחת התחייבויותיו של המשיב על פי החלטה זו, לרבות עמידה בתנאי הפסילה שהוטלה כמפורט לעיל.
5. באם, לאחר שחרורו, יפר המשיב את תנאי השחרור, ייעצר תוך 24 שעות ויובא בפני שופט.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד המשיב ובאי כוח הצדדים.